

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.831 van 19 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 21 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling (hierna: Vreemdelingenwet) in.

Op 25 juni 2007 en 2 juli 2007 dient de verzoekende partij bijkomende stukken in ter aanvulling van zijn aanvraag.

Op 21 april 2008 wordt deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 18 augustus 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 25.07.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringstraject en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2006 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 22.12.2006. Op 16.01.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 31.01.2007. Betrokkene diende uiterlijk 31 dagen later het grondgebied te verlaten, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor represailles indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de talloze problemen daar. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zo werden het medische document dd. 25.06.2006 en de getuigenis van O.K. reeds onderzocht tijdens de asielprocedure van betrokkene. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat Nigeria niet netjes omspringt met zijn dissidenten en/of rechtelozen en dat leden van de Massob worden vervolgd, gearresteerd en gefolterd. Deze verwijzing naar de toestand in Nigeria vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook de verwijzingen naar de rapporten van BBC World, BBC News en Human Rights

Watch handelen over de algemene toestand in het land en leveren geen persoonlijke bewijzen dat betrokkene te vrezen heeft voor zijn leven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verder wordt aangehaald dat betrokkene niet mag worden weggestuurd, enkel omwille van het politionele karakter van onze immigratiewetgeving. Het principe wordt echter gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de regularisatie van de heer G. en van de Afghanen om aan te tonen dat zijn cliënt eveneens geregulariseerd dient te worden. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene een beroep heeft ingediend bij de Raad van State doch in het dossier is geen document te vinden waaruit blijkt dat betrokkene daadwerkelijk een beroep heeft ingediend bij de Raad van State. Indien dit echter toch zou gebeurd zijn, schorst dit beroep bij de Raad van State de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 4 en artikel 2§1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij argumenteert dat het voornoemd ministerieel besluit voorziet dat de bevoegdheid van de minister bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken, die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. De attaché D.B.K., die de bestreden beslissing heeft genomen, is geen

beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Dit ministerieel besluit noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché.

Ter adstructie van het eerste middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

“(...)EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 4 en art. 2§1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.

De bestreden beslissing werd genomen door attaché D.B.K.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Met Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

Dit Ministerieel Besluit noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de Minister aan een attaché.

Bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging verblijf in toepassing van artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet, kan de bevoegdheid worden overgedragen aan de beambten van de Dienst vreemdelingen die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld, (cfr. Artikel 4 en artikel 2§1 van het ministerieel Besluit van 17 mei 1995).

Attaché D.B. is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.(...)"

Artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § 1 en 3, 51/6, 51/7, 51/8, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1.”

Uit het administratief dossier en tevens niet betwist door de verzoekende partij, blijkt dat mevrouw D.B.K. als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de dienst Humanitaire Regularisaties en dat zij, ingevolge het ministerieel besluit van 17 mei 1995, artikel 4, gemachtigd is beslissingen te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is van mening dat aan de motiveringsplicht in casu geenszins voldaan is en verwijst daarbij naar de aanvullende stukken ingediend bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en waaruit blijkt dat de verzoekende partij nog steeds gevaar loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, dat de bewering dat men moet aantonen dat het gaat om persoonlijke bewijzen van een mogelijke schending van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM) onjuist is. De verzoekende partij stelt dat zij voldoende aantoont dat er voor haar mogelijks een probleem is, dat elk risico een risico te veel is en dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Ter adstructie van het tweede middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

"(...)TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9.3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Dat de aanvullingen van de raadsman van verzoeker als volgt luiden inzake een mogelijke schending van art. 3 EVRM:

Artikel 3 EVRM stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Verzoeker werd in 2002 lid van de Massob, een beweging die op een geweldloze manier vecht voor de onafhankelijkheid van de Zuidoostelijke staten van Nigeria. Als zakenman gaf verzoeker geregeld geld aan de beweging. Op 29.05.2004 was verzoeker aanwezig op een demonstratie van Massob in Okigwe. De demonstratie werd uiteengedreven en mensen werden gearresteerd. Verzoeker kon vluchten. De volgende dag kwamen er echter zes agenten naar verzoekers huis. Tijdens een huiszoeking vond men documenten die verwezen naar Massob. Verzoeker werd bij de gelegenheid ernstig geslagen tot hij bewusteloos viel. Hij werd gedurende twee maanden verzorgd in het ziekenhuis en werd er zwaar bewaakt. Na ontslag uit het ziekenhuis op 25.07.2004 werd verzoeker naar de gevangenis van Okigwe gebracht. Pas op 22.03.2005 verscheen verzoeker voor de eerste keer voor de rechter. Na de eerste hoorzitting bracht men hem naar de gevangenis van Owerri. In juni 2005 verscheen hij een tweede maal voor de rechter. Verzoeker werd geslagen, vernederd en gefolterd in de gevangenis. Via de contacten van zijn oom kon verzoeker de gevangenis ontvluchten. Verzoeker dook enkele maanden onder bij zijn oom en vluchtte naar België.

Het medische certificaat van het ziekenhuis van Owerri, dd. 25.06.2006 stelt over verzoekers behandeling in het ziekenhuis:

"Bruised on the head, waist and chest. Pain and wounds cursed by the torture he got from the Mobile Police of the Federal Republic of Nigeria for belonging to the Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra (Massob). He was treated and discharged on the 25th day of July, 2004."

De Secretaris van de Massob, Okoro Kenneth schrijft:

"This is to certify that Mr. Ik Duru is a member of the Movement for the Actualization of Sovereign State of Biafra (MASSOB). He joined the Association on the 1st of July, 2002 with registration number 12/10. He is a financial member who contributed immensely to all the Project/Programmes of the association. (...)"

Tot op de dag van vandaag worden leden van de Massob vervolgd, gearresteerd en gefolterd. Dit blijkt onder andere uit berichten van de BBC en het rapport van Human Rights Watch:

*"Massob was banned three years ago. It says it is pursuing its objectives for the Ibo people in eastern Nigeria peacefully. Several Massob members have died in the past three years in clashes with the police in south-eastern Nigeria, where it draws the bulk of its support."*¹

*"There have also been numerous cases of arrests, detention, ill-treatment, intimidation and harassment of critics and opponents of the government. Security forces have harassed and intimidated civil society activists from the Niger Delta and members of the Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra (MASSOB), an Igbo self-determination group, in several different incidents throughout 2005."*²

Uit al deze berichten blijkt dat verzoeker nog steeds gevaar loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij riskeert blootgesteld te worden aan foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Bovenvermelde redenen vormen buitengewone omstandigheden in overeenstemming met artikel 9.3 Vreemdelingenwet, waardoor verzoeker niet, zelfs indien tijdelijk, terug kan keren naar zijn land van herkomst.

Dat de bewering dat men moet aantonen dat het gaat om persoonlijke bewijzen van een mogelijke schending van art. 3 EVRM onjuist is.

Dat verzoeker voldoende aantoont dat er voor hem mogelijk is een probleem is.

Dat elk risico een risico te veel is.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.(...)"

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op alle, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen en bijkomende stukken uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone

omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;*
- *het feit dat betrokkene sinds 25.07.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands lessen heeft gevolgd, een inburgeringstraject en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend; de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9.2 van de wet 15.12.1980;*
- *betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; betrokkene zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2006 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 22.12.2006; op 16.01.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 31.01.2007; betrokken diende uiterlijk 31 dagen later het grondgebied te verlaten, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel en verblijft sindsdien illegaal in België; uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie; de duur van de procedure (namelijk iets meer dan één jaar en vier maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf;*

- betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor represailles indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de talloze problemen daar; hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven; het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren; De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden;
- betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties; zo werden het medische document dd. 25.06.2006 en de getuigenis van O.K. reeds onderzocht tijdens de asielprocedure van betrokkene; de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties; dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen (die als ongeloofwaardig werden bevonden) in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden;
- betrokken haalt in zijn aanvraag aan dat Nigeria niet netjes omspringt met zijn dissidenten en/of rechtelozen en dat leden van de Massob worden vervolgd, gearresteerd en gefolterd; deze verwijzing naar de toestand in Nigeria vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn; ook de verwijzingen naar de rapporten van BBC World, BBC News en Human Rights Watch handelen over de algemene toestand in het land en leveren geen persoonlijke bewijzen dat betrokkene te vrezen heeft voor zijn leven;
- wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden; hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3; de algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie; de loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden; de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren;
- Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven; gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM; bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven;
- Betrokkene haalt aan dat hij niet mag worden weggestuurd, enkel omwille van het politieke karakter van onze immigratiewetgeving; het principe wordt echter gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten; betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven;
- de advocaat van betrokkene verwijst naar de regularisatie van de heer G. en van de Afghanen om aan te tonen dat zijn cliënt eveneens geregulariseerd dient te worden; echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001); men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert; ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt; overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht;
- de advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene een beroep heeft ingediend bij de Raad van State doch in het dossier is geen document te vinden waaruit blijkt dat betrokkene daadwerkelijk een beroep heeft ingediend bij de Raad van State; indien dit echter toch zou gebeurd zijn, schorst dit beroep bij de Raad van State de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij voert aan dat de bewering dat men moet aantonen dat het gaat om persoonlijke bewijzen van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM onjuist is en dat de verzoekende partij voldoende aantoont dat er voor haar mogelijks een probleem is en dat elk risico een risico te veel is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“(...)Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor represailles indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de talloze problemen daar. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zo werden het medische document dd. 25.06.2006 en de getuigenis van O.K. reeds onderzocht tijdens de asielprocedure van betrokkene. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat Nigeria niet netjes omspringt met zijn dissidenten en/of rechtelozen en dat leden van de Massob worden vervolgd, gearresteerd en gefolterd. Deze verwijzing naar de toestand in Nigeria vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook de verwijzingen naar de rapporten van BBC World, BBC News en Human Rights Watch handelen over de algemene toestand in het land en leveren geen persoonlijke bewijzen dat betrokkene te vrezen heeft voor zijn leven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren (...)

De Raad merkt op dat een inbreuk op artikel 3 van het EVRM eist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt in concreto overwogen dat de verzoekende partij geen stavingstukken voorlegt met een begin van bewijs, andere dan deze die reeds tijdens haar asielprocedure weerhouden en beoordeeld werden door de bevoegde instanties, zodat het enkel bij een bewering blijft en dat dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Betreffende vaststelling wordt door de verzoekende partij op generlei wijze ontkracht. Bijgevolg verzuimt de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren waaruit blijkt dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Dienvolgens toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met het aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens

is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat zij verzuimt aan te geven op welke wijze artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.